

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑν' Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσσοπηλαγωγίσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰανουαρίου 1899

Ἑτος 21ον.—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 1).

Ἄλλὰ τί δυστυχία! Ἐνῶ ὁ Γεράρδος ἐπήγαινε νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ ὥρολόγιον εἰς τὸν κ. Λωμόνδον, αἰφνης παραπατεῖ καὶ ἐξαπλώνεται κάτω βαρὺς· τὸ ὥρολόγιον πίπτει μαζί του καὶ συντρίβεται εἰς χίλια τεμάχια.

— Ἀπρόσεκτε! τί ἔκαμες ;... ἀνακράζει ἡ κυρία Μασσαί.

— Ἀδέξιε! ἀνακράζει καὶ ὁ κ. Μασσαί κατασυγχισμένος. Πολλὰ ἀπὸ τὰς κυρίας ἐκβάλλουν κραυγὴν ὁ μεγάλες ἔμπορος πρασινίζει ἀπὸ θυμόν.

— Πολὺ δυσάρεστον αὐτό! λέγει ὁ ἰατρός διὰ τῆς ἡρέμου φωνῆς του, ἐν ᾧ ὁ Γεράρδος, καταπνίγων τοὺς γέλωτάς του, κύπτει καὶ συλλέγει ἀπὸ τοῦ δαπέδου τὰ συντρίμματα· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ζημία θὰ ἐπιβαρύνῃ μόνον ἐμέ. Κύριε Βρανδεβέννη, ἀναλαμβάνω νὰ σας ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερον ἐν χρονόμετρον, ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἰδικόν σας.

— Ἀλήθεια; εἶπε στεναζών μετ' ἐκείνου ὁ Μασσαλιώτης, ἀκόμη πρᾶσιнос. Καὶ τὴ μάγκα μου; καὶ τὰ ἀρχικά μου; καὶ τὸ ρητόν μου «Τὸ πον εἰς τοὺς νέους!» ποῦ ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω; θὰ μού τα ἐπιστρέψετε καὶ αὐτά;...

— Βεβαίωτατα! ἀπεκρίθη ὁ κ. Λωμόνδος. Ὅσον διὰ τὰ συντρίμματα αὐτά, ἂν οὐ δέν μας χρησιμεύουν πλέον εἰς τίποτε, ἅς τα ἀποτελειώσωμεν.

Καὶ λαβὼν τὸ ἰγδίον, τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο κατὰ καλὴν τύχην ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἤρchiσε νὰ κοπανίσῃ, ἀπαθέστατος καὶ ἡρεμώτατος, τὰ τεμάχια τοῦ πολυτίμου χρονομέτρου, τὰ ὁποῖα ὁ Γεράρδος ἔρριπτε μέσα, καθὼς τὰ ἐμάζευε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρός. Τώρα, Γεράρδε, πρέπει νὰ παλαχθῶμεν πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸ περιττὸν αὐτὸ βάρος. Ποῖος

θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιφορτισθῇ μὲ αὐτὸ δι' ὀλίγας στιγμὰς;

Περιβλέπει τὸ ἀκροατήριον, καὶ τὸ βλέμμα του σταματᾷ ἐπὶ μικροῦ κορασίου ὠχροῦ, δεῖλου, συνεσταλμένου, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο παρὰ τὸ πλευρόν, καὶ ὡς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυρίας Μασσαί.

— Ἰδοὺ, ἂν δέν ἀπατῶμαι, εἰς ποίας χεῖρας; δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν ἄσφαλῶς τὴν πολυτίμον παρακαταθήκην, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Καὶ χωρὶς νάναμείνῃ τὴν ἄδειαν, ὁ Γεράρδος ἀποθέτει ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κορασίου τὸ ἰγδίον, εἰς τὸ βάθος τοῦ

ὁποίου φαίνεται εἰς ἄμορφον σωρόν, κόνις χρυσοῦ, ὑάλου καὶ χάλυβος. Τὸ κοράσιον ἐξαφνίσθη ὀλίγον, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστήθη. Πάντοτε τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν νὰ παίζουν ρόλον.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Λωμόνδος. Τώρα, δεσποινίς, ἂν οὐ παρακαλέσετε τὴν γείτονά σας νὰ σας δώσῃ τὸ μανδύλι που κρατεῖ, καὶ σκεπάσετε μετ' αὐτὸ τὸ γουδί, διὰ νὰ μὴ φύγῃ οὔτε τὸ ἐλάχιστον μόνιον τῆς σκόνης μου, θὰ προδῶμεν εἰς ἄλλα πειράματα.

— Καὶ τὸ ρολόγι μου; ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βρανδεβέννης. Ὁραῖα, μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Ἰδοὺ μία τράπουλα καινούργια! ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἀπεσφραγίσθη ἀκόμη, καθὼς βλέπετε, καὶ ὑποθέτω ὅτι δέν θὰ λείπῃ κανένα χαρτί. Λάβετε τὴν καλωσύνην, δεσποινίς, (ἡπετάθη πρὸς τὴν Κοραλίαν) νὰ ὀνομάσετε ἓνα χαρτί... ὅποιο θέλετε.

— Ρήγας καρὼ! εἶπεν ἡ Κοραλία τυχαίως.

— Ἀνοίγετε τώρα τὴν τράπουλαν, διὰ νὰ εὑρετε τὸ χαρτί ποῦ ὀνομάσατε;

Ἡ Κοραλία ἀποσφραγίζει τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων, κυττάζει, ψάχνει, μετρά... ξαναμετρά... τίποτε! Λεῖπει ἓνα χαρτί, καὶ εἶνε ἀκριβῶς ὁ Ρήγας καρὼ!

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα! λέγει ὁ ἰατρός. Μήπως σας ἔπεσε κάτω;

— Ἀμπᾶ! ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ Κοραλία βλέπουσα γύρω της. Καὶ ὅλοι τότε σκύπτουν, κυττάζουν κάτω καὶ ἀναζητοῦν... Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ φύλαξ τῶν λειψάνων τοῦ χρονομέτρου, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἐρευναν. Τὸ μανδύλιον γλυστρᾷ ἀπὸ τὸ ἰγδίον καὶ πίπτει

« Ὁ Γεράρδος, καταπνίγων τοὺς γέλωτάς του, κύπτει καὶ συλλέγει ἀπὸ τοῦ δαπέδου τὰ συντρίμματα. » (Σελ. 21 στήλ. α')

και εν ο η μικρά προσπαθεῖ νὰ τὸ ση-
κώσῃ καὶ νὰ τὸ βάλλῃ πάλιν εἰς τὴν θέ-
σιν του, ἡ γείτων της ἐκβάλλει κραυγὴν:

— Νὰ τὸς ! νὰ τὸς ὁ Ρήγας καρῶ !
— Μὰ ποῦ ;
— Μέσα 'στὸ γουδί.
— Ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως νὰ τὸς ! ἀνακραῖει τὸ
κοράσιον ζωηρῶς, λησμονοῦν τὴν συστο-
λὴν του. Καὶ ἐνῶ λαμβάνει τὸ παγνιό-
χαρτον διὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν,
νέα κραυγὴ ἐκπληξέως ἐκ μέρους τῆς
κυρίας Μασσαί :

— Τὸ ρολόγι !

Κύπτουν, συνωθοῦνται τριγύρω της.
Ναί ! εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀμόρφων συν-
τριμμάτων, ἀποστρίβει τώρα τὸ πολυτί-
μον χρονόμετρον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ἱγ-
δίου, σῶον καὶ ἀκέραιον, ἄνευ ἱχνους
βλάβης ! Ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, φθάνει
μέχρι τοῦ κυρίου του, καὶ παρερχομένης
τῆς πρώτης ἐκπληξέως, τὰ χειροκροτή-
ματα καὶ τὰ εὐγε ἀντηχοῦν πανταχόθεν
φρενιτιῶδη.

Μόνον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὥρολογίου
δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος. Τὸ ἀνοί-
γει, τὸ κυττάζει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, τὸ
ζυγίζει ἐπὶ τῆς παλάμης, μὲ ὕψος ἀν-
θρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν γε-
λάσουν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνακραῖει :

— Καὶ ποῖος μὲ βεβαίονει ἐμένα,
πῶς εἶνε σὰν τὸ ἄλλο !

— Τὸ ἄλλο ;.. Μ' ἀρέσει αὐτό ! τῷ
λέγει ὁ κ. Μασσαί γελῶν. Ἀλλά, κύριέ
μου, εἶνε τὸ ρολόγι σας τὸ ἴδιο ! Ὑπάρ-
χει καμμία ἀμφιβολία ;

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ με πείσετε, ὅτι
ἐδιορθώθη ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥ-
ρας ; ἀπαντᾷ ὁ κ. Βρανδεβένης. Ἀ,
ἐννοία σας, καὶ δὲν με πούλᾳ κανεὶς ἐμένα
γιὰ πράσινο χαβιάρι !

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐπισκευῆς, κύ-
ριέ μου. Δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι τὸ ρο-
λόγι σας ποτὲ δὲν ἔπαθε τίποτε ;

— Μπα ! καὶ δὲν ἔχω μάτια ἐγώ ;
Καὶ δὲν το εἶδα ποῦ ἔπεσε κάτω καὶ ἔ-
σπασε ; Καὶ δὲν το εἶδα ποῦ το ἐκοπά-
νισαν ; Ἐγὼ τὸ ξεύρω τί ἀνατριχίλες
εἶχα ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ...

— Σὰς ἐφάνη ὅτι τὸ εἶδατε. Αὐτὴ
εἶνε ἡ διαφορά. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ
τέχνη τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ !

— Ἀ, ὥστε ὁ κ. Λωμόνδος δὲν ἐ-
κοπάνισε τὸ ρολόγι μου ;

— Θεὸς φυλάξῃ !

— Τότε λοιπὸν ποῦ εὐρίσκετε τὴν
ἀξίαν του ; Κ' ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιο !
Μπα !

Ὁ κύριος Μασσαί δὲν ἀπήντησεν, ἀλ-
λὰ περιωρίσθη νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀ-
πλοϊκότητα τοῦ μεγαλεμπόρου, ὁ ὁποῖος,
πιστεύσας κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ
μαγείας, ἀπεγοητεύθη ὅταν ἔμαθε τὴν
ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος, ὁ ὁποῖος
ἤκουσε τὰ δυσμενῆ του σχόλια, ἐκυψεν

εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐψιθύρισε :

— Κάμετέ τον νὰ παραδώσῃ τὰ ὄπλα !
Σὰς παρακαλῶ, ἱατρεῖ, νὰ τον μαγνητί-
σετε ! Ἀ, θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν !
Ὁ ἱατρὸς ἠτένισε μὲ τὸ βαθύ του
βλέμμα ἐπὶ πολὺ τὸν Μασσαλιώτην, καὶ
κατόπι τῷ εἶπε :

— Κύριε Βρανδεβένη, ὑποθέτω ὅτι
κανεὶς δὲν θὰ σας ὑποπευθῇ, ἀν θελή-
σετε νὰ μου χρησιμεύσετε ὀλίγον ὡς
βοηθός. Ἦκουσα πολλάκις νὰ λέγουν
ὅτι εἰσθε χειροδύναμος. Εἶνε ἀλήθεια ;
Εἰμπορεῖτε παραδείγματος χάριν νὰ ση-
κώσετε αὐτὸ τὸ βάρος ;

Καὶ ὁ ἱατρὸς εἰδεξε τὸ μεγαλύτερον
ἐκ τῶν σιδηρῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα, πα-
ρατεταγμένα εἰς γραμμὴν ἐκεῖ πλη-
σίον, ἐχρησίμευον διὰ τὴν ζύγισιν τοῦ
ἀνθρώπου.

— Αὐτὸ μόνον ; εἶπεν ὁ κ. Βρανδε-
βένης. Ἐγὼ εἶμαι ἱκανὸς νὰ σηκώσω
καὶ πολὺ περὶ μεγαλύτερο. Ἀς εἶνε !
εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριέ μου !

Καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης, ὁ ὁποῖος, ὅπως
ὅλοι οἱ ἐρασιτέχναι ἀθληταί, ἠγάπα κά-
πως νὰ ἐπιδεικνύεται, ἀρῆκε ζωηρῶς
τὴν θέσιν του καὶ ἐπροχώρησε, μὲ τὸ
εὐρὺ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν τώρα ὑπὸ
χαρᾶς εἰλικρινούς. Ἐδράξε θαρραλέως
τὴν λαβὴν τοῦ ὑποδειχθέντος βάρους...

ἄλλὰ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ὁ σιδη-
ροῦς ὄγκος δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν
του. Ἐκπληκτος ὁ κ. Βρανδεβένης ἐ-
τοίμασε καὶ πάλιν, μὲ πολὺ μεγαλει-
τέραν προσπάθειαν. Ἡ αὐτὴ ἀποτυχία !

Τότε θυμῶν, συστρέφεται μετακινεῖται,
κύπτει, ἀπλώνεται, ἀγωνίζεται μὲ ὀλην
τοῦ τὴν δύναμιν. Τίποτε ! τὸ βάρος μέ-
νει ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν του, ἀκλόνη-
τον. Καὶ ὁ κ. Βρανδεβένης γίνεται κα-
τακόκκινος ὡς ντομάτα τὰ μάτια του
φουσκόνουν νὰ πεταχθοῦν, αἱ φλέβες του ἐ-
ξογκοῦνται, ὁ ἰδρὼς τρέχει ποταμιῶδες ἀπὸ
τὸ μέτωπόν του...

Ἀ, δὲν εἶνε διόλου
εὐάρεστος εἰς τὴν ὕψιν.
— Ποτέ ! ὁμολόγησεν ὁ Βρανδεβένης.
Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ που εἶδα, ἡ ἐπιστήμη σας
πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυσάρεστη !

— Ἀκόμη, ἱατρεῖ, ἀκόμη ! ἀκόμη !
θέλω νὰ μαγνητισθῶ κ' ἐγώ ! κ' ἐγώ !
κ' ἐγώ ! ἀντήχησαν πολλὰ φωνὰ συγ-
χρόνως ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

— Εὐχαρίστως θὰ δοκιμάσωμεν καὶ
δεύτερον πείραμα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Μὲ
τὴν ἀδειάν σας, θὰ χρησιμοποίησω πάλιν
τὰ παγνιόχαρτα.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἐπισκόπησιν τοῦ
ἀκροατηρίου, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν μη-
τέρα τοῦ Γεράρδου, ἐξηκολούθησε :

— Κυρία Μασσαί, ἰδοὺ χαρτὶ καὶ μολύβι.
Θὰ βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας ἕνα χαρτὶ
ἀπὸ τὴν τράπουλαν, καὶ ἔπειτα θὰ λά-
βετε τὴν καλωσύνην νὰ γράψετε κρυφὰ εἰς
ποῖον μέρος ἐπιθυμεῖτε νὰ εὐρεθῇ τὸ
χαρτὶ αὐτό. Προσέξτε μόνον νὰ μὴν

κινήσῃ καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ
πάλιν δὲν το κατορθώνει... Ἀλλὰ τὴ
συμβαίνει λοιπὸν ; Ὁ κ. Βρανδεβένης
τὰ χάνει, παρατηρεῖ τοὺς μυῶνας τῶν
βραχιόνων του, ἀμφιβάλλει πλέον περὶ
τοῦ ἑαυτοῦ του, κυττάζει ἐν ἀπορίᾳ, δε-
ξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὡσεὶ ζητῶν τὴν ἐξή-
γησιν τοῦ μυστηρίου.

— Ἦσυχάσατε, κύριε Βρανδεβένη,
τῷ λέγει τότε ὁ ἱατρὸς, καὶ συγχω-
ρήσατέ με, διὰ τὴν ἀνησυχίαν ποῦ
σας ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ πείραμα. Τώ-
ρα εἰσθε ἐλεύθερος νὰ σηκώσετε τὰ
βάρε.

— Πῶς ; τί εἶπατε ; τί ἐννοεῖτε
αὐτό ; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ Μασ-
σαλιώτης.
— Ἐννοῶ, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἤρθη.
Δοκιμάσατε σὰς λέγω !

Ἀτολμος, ἕνεκα τῆς προσφάτου ἀπο-
τυχίας, ὁ κ. Βρανδεβένης ἐπιχειρεῖ νὰ
σηκώσῃ ἐν βάρος πεντήκοντα μόνον χι-
λιογράμμων. Ὡ ἐκπληξίς ! Τὸ σηκῶναι
ὡς νὰ ἦτο πτερόν ! Ἀπὸ τὴν πολλὴν
προσπάθειαν μάλιστα, τὴν ὁποίαν κατε-
βάλεν, ὀλίγον ἔλειψε νάνατραπῇ. Περι-
χαρῆς διευθύνεται πρὸς ἄλλο βάρος, κα-
τόπι πρὸς ἄλλο, καὶ φθάνει οὕτω ἕως
τὸ μεγαλύτερον, — βάρος ἑκατὸν χιλι-
ογράμμων, — τὸ ὁποῖον ἀνεγείρει εὐκολῶ-
τατα καὶ τὸ σείει θριαμβευτικῶς ὑπε-
ράνω τῆς κεφαλῆς του.

Ζωηρὰ καὶ ὁμόθυμα χειροκροτήματα
ὑποδέχονται τὸν τελευταῖον τοῦτον ἄθλον.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ; ἔλε-
γεν ὁ κύριος Βρανδεβένης ἐνδύομενος.
Τί εἶχα πάθῃ προηγουμένως καὶ δὲν ἤμπο-
ροῦσα νὰ τα σηκώσω ;

— Δὲν εἶχατε πάθῃ τίποτε, ἀπὴντη-
σεν ὁ ἱατρὸς. Ἦσθε, ὅπως εἰσθε καὶ τώρα
λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν σας. Τοῦτο λέ-
γεται ἀπλούστατα μα γ ν η τ ι σ μ ὅ ς
ἡ ὑ π ο β ο λ ῆ. Δὲν ἠκούσατε ποτὲ
νὰ λέγουν διὰ τὴν νέκν καὶ περίεργον
αὐτὴν ἐπιστήμην ;

— Ποτέ ! ὁμολόγησεν ὁ Βρανδεβένης.
Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ που εἶδα, ἡ ἐπιστήμη σας
πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυσάρεστη !

— Ἀκόμη, ἱατρεῖ, ἀκόμη ! ἀκόμη !
θέλω νὰ μαγνητισθῶ κ' ἐγώ ! κ' ἐγώ !
κ' ἐγώ ! ἀντήχησαν πολλὰ φωνὰ συγ-
χρόνως ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

— Εὐχαρίστως θὰ δοκιμάσωμεν καὶ
δεύτερον πείραμα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Μὲ
τὴν ἀδειάν σας, θὰ χρησιμοποίησω πάλιν
τὰ παγνιόχαρτα.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἐπισκόπησιν τοῦ
ἀκροατηρίου, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν μη-
τέρα τοῦ Γεράρδου, ἐξηκολούθησε :

— Κυρία Μασσαί, ἰδοὺ χαρτὶ καὶ μολύβι.
Θὰ βάλετε μὲ τὸν νοῦν σας ἕνα χαρτὶ
ἀπὸ τὴν τράπουλαν, καὶ ἔπειτα θὰ λά-
βετε τὴν καλωσύνην νὰ γράψετε κρυφὰ εἰς
ποῖον μέρος ἐπιθυμεῖτε νὰ εὐρεθῇ τὸ
χαρτὶ αὐτό. Προσέξτε μόνον νὰ μὴν

κινήσῃ καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, καὶ
πάλιν δὲν το κατορθώνει... Ἀλλὰ τὴ
συμβαίνει λοιπὸν ; Ὁ κ. Βρανδεβένης
τὰ χάνει, παρατηρεῖ τοὺς μυῶνας τῶν
βραχιόνων του, ἀμφιβάλλει πλέον περὶ
τοῦ ἑαυτοῦ του, κυττάζει ἐν ἀπορίᾳ, δε-
ξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὡσεὶ ζητῶν τὴν ἐξή-
γησιν τοῦ μυστηρίου.

— Ἦσυχάσατε, κύριε Βρανδεβένη,
τῷ λέγει τότε ὁ ἱατρὸς, καὶ συγχω-
ρήσατέ με, διὰ τὴν ἀνησυχίαν ποῦ
σας ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ πείραμα. Τώ-
ρα εἰσθε ἐλεύθερος νὰ σηκώσετε τὰ
βάρε.

— Πῶς ; τί εἶπατε ; τί ἐννοεῖτε
αὐτό ; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ Μασ-
σαλιώτης.
— Ἐννοῶ, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἤρθη.
Δοκιμάσατε σὰς λέγω !

ἰδῇ κανεὶς, οὔτε ἐγώ, τί θὰ γράψετε,
καὶ νὰ μὴν ἀφήσετε ἀπὸ τὰ χεῖριά σας
οὔτε στιγμήν τὴν τράπουλαν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί,
καὶ συνεμορφώθη μὲ τὰς ὁδηγίας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Λωμόνδος προ-
σεποίηθη ὅτι τακτοποιεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ἀντικείμενα, στρέφων τὰ νῶτα
πρὸς τὸ ἀκροατήριον, ἐπὶ τῆς δια-
μῆ δώσῃ ἀφορμὴν ὑπονοίας.

(Ἔπειτα συσέχεται)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΟ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ἐφθάσαμεν λοιπὸν εἰς
τὴν πλατεῖαν τοῦ Συν-
τάγματος. Ἀλλὰ δὲν
ἔχομεν καιρὸν νὰ καθή-
σωμεν καὶ νὰ τὴν πε-
ριεργασθῶμεν. Αὐτὸ θὰ
το κάμωμεν ἄλλην φο-
ράν. Τὸ τ ρ ἄ μ σφυρί-
ζει, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
ξεκινήσῃ διὰ τὴν ὁδὸν

Σταδίου καὶ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμο-
νοίας... Λαμβάνομεν θέσιν εἰς τὴν με-
γάλην ὑαλόφρακτον ἀμαξάν, μαζὶ μὲ
πολλοὺς ἄλλους ἐπιβάτας. Τὴν στιγμήν
ἐκείνην ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ
ἐνὰς μνηστής τοῦ Γυμνασίου μὲ τὴν
στολὴν του, πολὺ ζωηρὸς καὶ γελαστός,
καὶ βλέπων μέσα καθήμενους δύο συμ-
μαθητάς του, προβάλλει ἀπὸ τὴν θύραν
καὶ τοὺς ἐρωτᾷ δυνάτᾳ :

— Εἶνε γεμάτῃ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε ;
— Ὁχι ! ἀπαντᾷ ὁ ἐνὰς ! λείπει ἀ-
κόμη ἐνὰς κοῦκος. Ὁρίστε !

Καὶ κάμνει τόπον εἰς τὸν νέηλιν, ὁ
ὁποῖος εἰσέρχεται καὶ κάθηται ἐν μέσῳ
τῶν γελωτῶν ὄλων, ὅσοι ἀντελήφθησαν
τὴν σκηνήν.

Γελῶν κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ
παλαιοῦ αὐτοῦ ἀνεκδότου, — τὸ ὁποῖον,
φαίνεται, εἶχον ἀγνώσῃ τώρα ἐσχά-
τως οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι φίλοι, — καὶ ἐνθυ-
μοῦμαι ἀστραπηδὸν ἕνα ἄλλο ἀνεκδο-
τον, σχετικὸν μὲ τὸ Τράμ. Εἰξεύρετε

ὅτι τὸ τ ρ ἄ μ εἰς τὴν γλωσσάν μας ἐβα-
πτίσθη ἡ π ο σ ι δ η ρ ὀ δ ρ ο μ ο ς, διό-
τι δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ ἀμαξὰ συρομένη
ἐπὶ σιδηρῶν γραμμῶν δι' ἵππων. Πρὸ
πολλῶν ἐτῶν, ὅταν νεωστὶ εἶχεν εἰσα-
χθῇ ἡ λέξις καὶ ἦτο ἀκόμη ἀσυνήθης,
μ' εὐρίσκει ἕνας φίλος μου, ὑπάλληλος
τότε τοῦ Ὑπουργείου, καὶ μ' ἐρωτᾷ :

— Πῶς γράφεται ὁ ἱπποσιδηρόδρομος ;

— Μὲ ἰῶτα δύο πῖ, ἀπὸ τὸ ἵππος,
ἀπαντῶ.

Ὁ φίλος μου ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὸ
μέτωπον καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του.

— Τί ἔπαθες ; ! τὸν ἐρωτῶ.

— Ὁ φίλος μου ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὸ
μέτωπον καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του.

— Τί ἔπαθες ; ! τὸν ἐρωτῶ.

— Ἀρῆσέ με, καίμηνε, καὶ ἐγὼ σὲ
μὴν ἀναφορὰ μου τὸν ἔγραψα μὲ ὕψιλον
καὶ μ' ἕνα πῖ. Τὸν ἐπῆρα γὰρ ὁ π ο σ ι-
δ η ρ ὀ δ ρ ο μ ο ς, ὅπως λέμε ὑπολογι-
σμός καὶ ὑποτελώνης... Ἐχει χάξι νὰ
το ἰδῇ ὁ Ὑπουργὸς καὶ νὰ με παύσῃ !

Εὐτυχῶς ὁ ὑπουργὸς δὲν ἐπρόσβηκε, καὶ
τὸ πρᾶγμα δὲν ἔλαβε τραγικὰς διαστά-
σεις... Ἐν τούτοις τὸ τ ρ ἄ μ — μὲ δύο
πῖ καὶ μὲ τρία ἄλλα, — ἐξεκίνησε καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἐνώ-
πιόν μας ἐκτείνεται τώρα ὀλόκληρος ἡ
μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁδός, καύ-
χημα καὶ αὐτὴ τῆς πρωτεύουσας μας
καὶ ἐνὰς ἀπὸ τοὺς προσφιλεστέρους, τοὺς
συνηθεστέρους περιπάτους τῶν πρω-
τευουσίωνων. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἡ-
ξεύρω ἂν εὐρίσκεται Ἀθηναῖος, ὁ ὁ-
ποῖος νὰ μὴ διέρχεται ἀπαξ τοῦλάχισ-
τον τῆς ἡμέρας τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Πρῶτ', μεσημέρι, ἀπόγευμα, βράδυ, πᾶν-
τοτε εἶνε γεμάτῃ ἀπὸ κόσμον. Τὸ ἕνα
τῆς πεζοδρόμιον μάλιστα, τὸ πρὸς τὰρι-
στερᾷ μας, συχναίνεται κατὰ προτίμησιν,
κατὰ δὲ τὰς ὥρας τοῦ περιπάτου εἶνε
τόσον πολυάνθρωπον, ὥστε οἱ μὴ ἀγα-
πῶντες πολὺ τοὺς διαγκωνισμούς, με-
ταβαίνουν εἰς τὸ ἀπέναντι, τὸ σχετικῶς
ἡσυχώτερον. Ἐνοῖ καὶ ἐντόπιος εἰς τὴν
ὁδὸν Σταδίου θὰ συναντηθῶν. Ἐδῶ, εἰς
ὀλίγας ὥρας, εἰμπορεῖς νὰ ἴδῃς τὰς
γνωστοτέρας ἀθηναϊκὰς φυσιονομίας
νὰ περάσουν ἐμπρὸς σου, ἀλλὰ καὶ τὰς
πλέον ἀγνώστους. Κυρίαί, νέοι τοῦ συρ-
μοῦ, ἀξιωματικοί, φοιτηταί, μαθηταί,
ὅλοι εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δὲν τὴν
ἀγαποῦν μόνον οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου,
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ρεμβώδεις καὶ μονή-
ρεις περιπατηταί. Διότι ἀπομονοῦται
κανεὶς καὶ μέσα εἰς τὸν πολλὸν κόσμον,
ὅπως καὶ εἰς μίαν ἐρημίαν. Κάποτε ὁ
Σουρῆς δι' ἕνα ρομαντικὸν καὶ ὑπερνέ-
φελον συγγραφέα, ἔγραψεν :

Εἶνε καὶ οὗτος λείψανον τῆς σμίλης τοῦ Φει-
δίου.

Εὐρίσκεται στὰ σύννεφα καὶ... τὴν ὁδὸν
Σταδίου.

Καὶ πράγματι, τὸν συγγραφέα αὐτὸν
ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν συναντήσῃ
κάποτε καὶ παρὰ τοὺς Στύλους, ἢ ὑπὸ
τὴν Ἀκρόπολιν, ρεμβάζοντα ἄλλ'
ἢ τὸ ἀδύνατον νὰ μὴν τὸν ἐβλεπε διερ-
χόμενον τακτικὰ διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου
Ἐδῶ θὰ καταλήξουν, ἢ ἀπὸ ἐδῶ θάρ-
χισουν, ὅλοι, καὶ οἱ πλέον μακρινοὶ καὶ
ἀπόκεντροι περιπάτοι. Καὶ τοῦ Ζηπ-
πεῖου, καὶ τῆς Δανδροστοιχίας, καὶ τῆς
ὁδοῦ Κηφισίας οἱ κομψοὶ περιπατηταί,
θὰ συναντηθῶν μίαν στιγμήν καὶ εἰς
τὴν ὁδὸν Σταδίου. Δι' αὐτὸ κάποιος τὴν
ὠνόμασε «τὸ σαλόνι τῶν Ἀθηνῶν».

Εἶνε νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ,
τελείως ρυμοτομημένη, εὐθυτάτη, μ'
εὐρύτατα πεζοδρόμια καὶ ἐκτείνεται
ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος

μέχρι τῶν Χαυτείων. Κάποτε ἀνέγνωσα,
ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι ἔχει μῆκος πε-
ρίπου σταδίου καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλει τὸ
ὄνομα της. Δὲν ἡξεύρω ὅμως κατὰ
πόσον ἡ πληροφορία αὕτη εἶνε ἀκριβής.
Τώρα τελευταίως ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς
τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ κατὰ τὴν ἐμπορικὴν
κίνησιν, δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ πολυά-
ριθμα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἡνοίχθησαν
τὰ καταστήματα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς
αἴγλης, τὴν ὁποίαν προσδίδουν εἰς αὐτὴν
αἱ ὥραιαι καὶ καταστόλιστοι προθηκαί,
ὑπερέχει τῆς ἀντιζήλου ὁδοῦ κατὰ τὴν
λαμπρότητα τῶν οἰκοδομῶν της, διότι
πολλὰ εἶνε τὰ μέγαλα τῆς ὁδοῦ Στα-
δίου, καὶ ὁλονὲν ἀνγκαινίζονται, καὶ
ὁλονὲν κτίζονται νέα.

Τὸ τ ρ ἄ μ προχωρεῖ βραδέως, διότι
εἰς κάθε βῆμα ὁ κωδωνίσκος ἠχεῖ καὶ ἡ
ἀμαξὰ ἴσταται, εἴτε διὰ νὰ κατέλθῃ εἴτε
διὰ νὰ ἀνέλθῃ ἐπιβάτης. Τώρα διερ-
χόμεθα ἐξωθεν τοῦ οἰκοπέδου, εἰς τὸ
ὁποῖον πρό τινας ἐγιναν ἀνασκαφαὶ καὶ
ἀπεκαλύφθησαν πολλοὶ ἀρχαῖοι τάφοι,
καὶ ἐντὸς αὐτῶν πολυτιμῶτα ἀρχαιολο-
γικὰ εὐρήματα, ἀγαλμάτια, νομίσματα,
ἀγγεῖα. Εἶνε βλέπετε ἡ μόνη περιστά-
σις, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θεωρεῖται ἱερὸ-
συλος ἡ τυμβωρυχία. Καὶ συλλογίζομαι,
παρατηρῶν τοὺς περιέργους, οἱ ὁποῖοι
περιεργάζονται τὸν τόπον τῶν ἀνασκα-
φῶν, πόσοι θησαυροὶ κρύπτονται ἀκόμη
ὑπὸ τὸ ἀθηναϊκὸν αὐτὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον
πατοῦμεν ἀμέριμνοι, καὶ τί ἐκπληξίς
ἐπιφυλάσσουν δι' ἡμᾶς ἢ διὰ τοὺς ἀπο-

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΩΔ ΜΑΚΚΑΡΘΥ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

«Ας μή σας εκπλήξω ο τίτλος μου, αγαπητοί αναγνώσται. Ναι! υπήρξαν και υπάρχουν εις τὸν κόσμον καὶ ἑνδοξα παιδιά. Ἡ Δόξα τὰς περισσότερας φορές βραδύνει νὰ ἔλθῃ ἄλλὰ κάποτε σπεύδει, καὶ σπεύδει πολύ. Δὲν ἀγαπᾷ νὰ στέφῃ μόνον τοὺς πολιοὺς κροτάφους ἐκλέγει καμμίαν φορὰν καὶ ξανθὰ παιδικὰ κεφαλάς, εἰς τὰς ὁποίας τὸν ὥρατα ταίριαζε ὁ λαμπρὸς στέφανός της...»

Ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὐτυχή καὶ ἑνδοξα παιδιά εἶνε καὶ ἡ μικρούλα βιολίστρια Μῶδ Μακκάρθου, τῆς ὁποίας βλέπετε ἐδῶ τὴν εἰκόνα. Εἶνε ἀγγλίς, ἡ μᾶλλον ἱρλανδή, μόλις δεκατετράετις. Καὶ ὅμως πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔδωσε τὴν πρώτην της συναυλίαν, τὸν ὀνόμα τῆς ἔγινε πασίγνωστον εἰς τὸ Λονδίνον καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν, διὰ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν παίζει τὸ βιολί. Φαντασθῆτε, ὅτι ἔλαβε δῶρα ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν Βικτωρίαν, ἀπὸ τὴν Πριγκίπισσαν τῆς Οὐαλλίας, ἀπὸ τὸν Γλάδστων, καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους διαπρεπεῖς ἄνδρας εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης.

Ἐσχάτως εἰς τῶν συντακτῶν ἀγγλικῶν περιοδικῶν τὴν ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον καὶ περιέγραψε τὴν ἐπίσκεψίν του. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» μεταφράζω ἐδῶ τὰς κυριώτερας περιγραφὰς τοῦ ἀρθροῦ τούτου, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος θὰ κούσουν τὰ κατὰ τὴν μικρὰν ἄλλ' ἑνδοξὸν αὐτὴν καλλιτέχνητα.

«Ἡ Μῶδ Μακκάρθου, — λέγει ὁ συντάκτης τοῦ ἀγγλικῶν περιοδικῶν, — δὲν εἶνε καθόλου χαϊδευμένο παιδί, καὶ περνᾷ τὴν ζωὴν της ὅπως καὶ κάθε ἄλλη μικρὰ κόρη τῆς ἡλικίας της. Ἡ μητέρα της εἶνε τὸσον φρόνιμη, ὥστε ἂν καὶ εἶχα ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν των μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἰδῶ τὴν κόρην καὶ νὰ γράψω περὶ αὐτῆς, ἡ Μῶδ δὲν ἦτο παρούσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὅταν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας της ἐμάνθανε τοὺς θριάμβους της.

«— Πολὺ ἐνωρὶς εἶδαμεν — μοὶ εἶπεν ἡ κυρία Μακκάρθου, — ὅτι ἡ Μῶδ εἶχε κληρονομήσῃ τὰ μουσικὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς της καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου. Πρὶν ἀρχίσῃ ἀκόμη νὰ περιπατῇ, ἔτραγουδοῦσε μὲ μεγάλῃ ἀκρίβειαν, καὶ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν μουσικὴν, ὥστε μόλις ἔγινεν ἐπὶ αὐτῶν, ἤρχισε νὰ μανθάνῃ βιολίον μὲ τὸν κύριον Ἀρμπον. Ἐνω-

ρίτερα θὰ ἦτο ἀδύνατον, διότι ἦτο τὸσον μικρόσωμη, ὥστε δὲν ἤμπορούσε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τόξον.

«— Καὶ ἔκαμε μεγάλας προόδους, ὑποθέτω;

«— Ναι, βέβαια! ἦτο ἐπιμελής, καὶ εἰργάζετο πολὺ. Ἐπειτα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη, ὅτι ἤμπορούσε ἐξαίρετα νὰ κατανικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας. Εἰς ὀλίγας ἐβδομάδας κατορθώνει πράγματα εἰς τὸ βιολίον, τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι διὰ νὰ κατορθώσουν θὰ ἐχρειάζοντο ἰσως δώδεκα μῆνας. Ἦτο μόλις ἑννέα ἐτῶν, ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν εἰς τὸ Princes Hall. Ἦτο μὴ σταλιά κορι-

Μῶδ Μακκάρθου

τσάκι καὶ ἐφοροῦσε ἓνα πλατὺ ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα. Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της καὶ τὸ ζωηρὸν της πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔγινε πολὺ σοβαρὸν ὅταν ἤρχισε νὰ παίζῃ. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ διάσημος Ἑλένη Τέρρυ ἦτο μετὰ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τῆς ἐνεχειρίσαν ἓνα κἀνιστρον μὲ ἄνην... Ἐκτοτε ἐστάθη πολὺ τυχερὰ νὰ ποικτήσῃ τοσούτους φίλους καὶ θαυμαστάς, οἱ ὁποῖοι τῆς στέλλουν ἄνην καὶ χαρίσματα, καὶ τὰ Χριστούγεννα γίνονται ἐδῶ σωστὸς κατακλυσμός ἀπὸ κάρτες καὶ ἀπὸ δῶρα. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν της ἐπείστανε πάλιν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλαμεν ἡ κόρη μας νὰ ἐργάζεται πάρα πολὺ, καὶ ἐπιθυμοῦσαμεν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς της. Ἐδῶσε τέσσαρας ἀκόμη συναυλίας καὶ ἐπαίξεν εἰς ἀρκετὰς συναναστροφάς, ἀλλὰ μέχρι τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου, ὅταν ἐπῆγε μὲ τὴν κ. Ἀλμπάνη, τὴν μεγάλῃν ἀοιδόν, εἰς περι-

δείαν ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, δὲν ἔκαμε πολλὰν ἐργασίαν, ἐπειδὴ εἶνε ἀκόμη μικρὰ καὶ φροντίζομεν πρῶτα διὰ τὴν υγείαν της. Ἡ περιοδεία αὕτη ἤρχισε μὲ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Βάλμοραλ, ὅπου ἡ Μῶδ ἐπαίξεν ἐνώπιον τῆς Βασίλισσης.

«— Δ' ἀπὸ τὴν φορὰν; ἠρώτησα.

«— Ἄ, ὅχι! δύο ἔτη προτέτερα, εἰχεν ὑπάγῃ εἰς τὸ Ὁσβον, καὶ ἡ Μεγαλειότης Τῆς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαινέσῃ τὴν μικρὰν μου θυγατέρα. Τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν εἶνε μὴ καρφίτσα καὶ ἓνα μενταλίδιον, καὶ τὰ δύο πολὺ ὠραῖα! τὸ μενταλίδιον ἔχει πέντε μεγάλους σαρφεῖρους. Ἐπειτα ἔλαβε καὶ μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τὴν πριγκίπισσαν τῆς Οὐαλλίας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους ἐκτιμᾷ περισσώτερον, εἶνε τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Γλάδστων, μὲ μίαν μακρὰν ἰδιόχειρον ἀφιέρωσιν, ἡ ὁποία ἀρχίζει οὕτω: «Εἰς τὴν ἀγαπῆτὴν μικρὰν Ἱρλανδὴν μου...» Εἰς τὸ Malborough House ἡ Μῶδ ἐπαίξε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ρωσίας, καὶ διαρκούσης τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδαμαντίνου Ἰωβιλαίου, ἔλαβε πολλὰς προσκλήσεις νὰ παρουσιασθῇ ὅπου οἱ βασιλικοὶ ἐπισκέπται θὰ ἦσαν προσκεκλημένοι. Ἡ ἀποθανοῦσα Δούκισσα τοῦ Τεκ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, καὶ συχνὰ συνείθιζε νὰ τὴν λαμβάνῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ νὰ τὴν χαϊδεύῃ».

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμά μου, πόσο εἶμαι κουρασμένο! Θὰ κοιμηθῶ ἐπὶ στήθεός σου γλυκά. Ὡ, μά μήν κλαῖς, ἂν σοῦμαι ἀγαπημένοι! Μὲ καὶ τὰ δάκρυά σου τὰ κακὰ. Κρούειν δ' ὡ, κ' ἔξ' ὁ βορεῖας φυσᾷ. Μὰ ἐτ' ὄνειρό μου ὅλα εἶνε ζεστά, Κ' ἓνα χρυσὸ ἀγγελάκι μοῦ γελάει, Ὅταν ἔχω τὰ ματάκια μου κλειστά.

Βλέπεις, μαμά, τὸν ἀγγελο ἐπὶ πλάι, Ποῦ τραγουδᾷ οὐράνια, γελαστός; Ἄσπρες φτερούγες ὡμορφες κουνάει, Ποῦ βέβαια θὰ τοῦδωκε ὁ Χριστός. Πράσινα, κόκκιν' ἄνθη βλέπω χάμω, Ποῦ τ' ἀγγελάκι χύνει τὸ μικρό. Πότε κ' ἐγώ, μαμά, φτερά θὰ κάμω; Τώρα ποῦ ζω, μαμά μου, ἡ νεκρό;

Τὰ χέρια μου, μαμά, τί σφίγγεις τόσο, Καὶ πάνω μου τὸ μάγουλο κουμπᾷς; Εἶνε ὑγρό, μά πόσο καίει, πόσο! Πῶς σ' ἀγαπῶ, μαμά! Σὺ μ' ἀγαπᾷς; Σάν σὺ μοὶ κλαῖς, τὰ μάτια μου δακρύζουν. Μὰ γιὰτί κλαῖς; ὁ ἄγγελος γελά. Κουράσθηκ' ἄχι! Τὰ μάτια μου σφαλίζουν, Μαμά μου! Τ' ἀγγελάκι μὲ φιλεῖ!

(Ἐκ τοῦ δανικοῦ τοῦ Andersen)
Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 6.)

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυρίων του, ὁ Ρενὼ αὐτὸς ἐφάρθη πολὺ καλὰ! ἀνέπτυσσε τὸ σὴν πονηρίαν, μετεχειρίσθη τοιαῦτα στρατηγήματα, ἐμνηστεύθη τὸσας πα- νουργίας, ὥστε ἡ μεγάλη περιουσία τῆς οἰκογενείας Νοαρμὼν δὲν ἐδημεύθη καὶ δὲν ἐπωλήθη — ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ περιουσίαι ὅλων σχεδὸν τῶν ἄλλων Μεταναστῶν.

Ὁ δούξ ἠναγκάσθη ἐπιτέλους νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν χρηστότητα τοῦ Ρενὼ, μετὰ τὸν περιφανὲς τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀφιλοκεδοῦς ἀφοσιώσεως, μετὰ τὴν ἐντιμὸν πρᾶξιν, ἡ ὁποία μάλιστα τότε δὲν ἦτο καὶ ὁλωςδιόλου ἀκίνδυνος διὰ τὸν ἐργάτην της.

Ὅπως δὲποτε, ἂν ἡ περιουσία τοῦ Νοαρμὼν ἔμενεν ἀνικητος, τοῦτο ἦτο μὲν μία ἀσφάλεια διὰ τὸ μέλλον, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀνακούφισις διὰ τὸ παρόν. Ὁ καλὸς ἐπιστάτης οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον χρηματικὸν ποσὸν ἠδύνατο νὰ στείλῃ εἰς τοὺς κυρίους του, ἐνεκα παντοειδῶν δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, τοὺς ὁποίους θὰ συνήντα κατὰ τοὺς ταρχώδεις ἐκείνους καιροὺς.

Τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα οἱ Νοαρμὼν εἶχον πάρῃ μαζὶ των, ἐτελείωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἡ πτωχεία, ἡ στέρησις ἡ σκληρά, ἀπειλοῦσε τώρα τοὺς δυστυχεῖς ἐξορίστους εἰς τὸν ξένον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου κανένα φίλον, κανένα γνωρίμον δὲν εἶχαν, καὶ ὅπου κατὰ συνέπειαν οὔτε βοήθειαν οὔτε προστασίαν ἤμποροῦσαν νὰ εὕρουν!

Ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του, ὁ δούξ ἀπέθανεν! ἡ δὲ σύζυγός του, τῆς ὁποίας ἡ υγεία ἦτο ἤδη ἐπισημὰ, δὲν ἄργησε νὰ τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον.

Οἱ Νοαρμὼν εἶχον ἓνα υἱόν. Προκινθύντες τὸν θάνατόν των καὶ τρέμοντες μήπως ἀφήσουν μόνον καὶ ἔρημον τὸ δυστυχισμένον παιδί, εἶχον γράψῃ πρὸς τὸν Ρενὼ καὶ τον παρεκάλουν θερμότερα νὰ ἔλθῃ. Καὶ ὅταν ὁ ὑπὲρ- τῆς ἐφθασε, τῷ παρέδωσαν τὸν μικρὸν Ρογήρον καὶ τον ἐβλῆαν νὰ ὀρκισθῇ ὅτι θὰ ἐφροντίζε δι' αὐτόν, ὡς νὰ ἦτο παιδί του.

Ὁ Ρενὼ τοῖς ὑπεσχέθη τὰ πάντα. Ἀλλὰ μόλις ἔμεινε μόνος καὶ κύριος νὰ κάμῃ, ὅτι θέλη, ἐκάλεσεν ἓνα Ἰσπανόν, ὀνομαζόμενον Παῦλον, (ἄνθρωπον φαῦλον καὶ ἀσυνείδητον, πρῶν ληστῆν, ἱκανὸν νὰ διαπράξῃ πᾶν ἐγκλημα χάριν ἰδιοτελείας,) καὶ τον διέταξε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν Ρογήρον.

Ὁ κακοῦργος ἀνέλαβε προθύμως τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὁ ἐπιστάτης εὐρέθη τότε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ μυστὰρὰ σχεδιά του.

Ἐννοεῖται εὐκόλως ὅτι, ὅταν ὁ Ρενὼ κατέβαλε τὸσας προσπάθειας διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν δήμευσιν τὴν περιουσίαν τῶν Νοαρμὼν, δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς προσωπικὸν συμφέρον, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε καταστρώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ὁ δούξ εἶχεν ἓνα ἀδελφὸν νεώτερον, τὸν Λουδοβίκον. Μεταναστῆς καὶ αὐτός, εἶχε καταφύγῃ εἰς Λονδίνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου καὶ ἐφρονέθη εἰς μίαν μοναχίαν. Ὁ ἐπιστάτης λοιπὸν ἐσκέφθη ὅτι θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτατον νὰ παρουσιασθῇ αὐτὸς ὡς μαρκήσιος Λουδοβίκος Νοαρμὼν, ἂν οὐ ὁ θάνατος τούτου ἠγγούετο ὑφ' ὅλων, καὶ ἂν οὐ ἄλλως τε ὁ μαρκήσιος εἶχε ζῆσιν πάντοτε τὸσον περιωρισμένος, ὥστε πολὺ ὀλίγοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ προσωπικῶς. Χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἀπάτην, τὴν πλ-

σ τ ο π ρ ο σ ω -

π ε ῖ α ν , ὁ Ρενὼ

ἤλπιζε νὰ γίνῃ κύριος τῆς ἀπεράντου περιουσίας, τὴν ὁποίαν διεχειρίζετο ἔως τώρα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ὁ ἐπιτήδειος κατεργάτης ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίνον, καὶ ἐκεῖ συνητήθη μὲ τὸν δικηγόρον, ὁ ὁποῖος διεξῆγε τὰς υποθέσεις τοῦ μαρκησίου. Εὐτυχῶς διὰ τὸν Ρενὼ, καὶ ὁ δικηγόρος οὗτος ἔτυχε νὰ εἶνε ἄνθρωπος ὅχι πολὺ εὐσυνείδητος, οὕτως ὥστε οἱ δύο κακοῦργοι συννοήθησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ πολὺ γρήγορα.

Ὁ κ. Μπρόουν, — οὕτως ὠνομάζετο ὁ Ἀγγλος, — εἶχε φυσιογνωμίαν ἀρπακτικοῦ ὀρνέου! ὕψηλός καὶ λιγνός, μὲ γιγαντιαίαν γρυπὴν μύτην, μὲ ἀτελείωτα ποδάρια, μὲ ὀστεώδη χέρια, διαφανῆ ἀπὸ τὴν ἰσχύνητα, μὲ κατακόκκιναν μαλλιά καὶ μὲ φαβορίτας τοῦ ἰδίου χρώματος. Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ὑποκείμενον ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Ρενὼ ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμὼν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τὸ τρίτον τῆς περιουσίας θὰ περιήρχετο εἰς αὐτόν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐντίμου ἐπιχειρήσεως. Ὁ Ρενὼ ἐδέχθη τὴν συμφωνίαν καὶ οἱ δύο μαζὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως εἰς Ἰσπανίαν.

Ὁ σκοπὸς των ἦτο τώρα νὰ ἐπανεύρουν ἀντὶ πάσης θυσίας τὸν Ρογήρον. Ὁ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὰ πράγματα καλλίτερα, εἶπεν εἰς τὸν Ρενὼ, ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ παραδώσῃ τὸ παιδί εἰς τὸν Παῦλον. Ὁ Ρογήρος ἦτο

ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ δουκὸς Νοαρμὼν, καὶ ἂν δὲν ἐπιστοιμοποιεῖτο ἐπισήμως ἡ δὲν ἀπεδεικνύετο ὅπωςδὴποτε ὁ θάνατός του, εἰς οὐδένα ἄλλον θὰ παρεδίδοτο ἡ τὸσον ποθουμένη περιουσία.

Ἀναγνωρίσας τὸ δίκαιον τῆς παρατηρήσεως καὶ τὸ μέγα του λάθος, ὁ Ρενὼ ἐξερρίκωσεν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του πολλὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, ἐπρόφερον ὅσας βλαστημίας ἤξευρε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς νέας καὶ πολὺ διαφορετικὰς συννοήσεις μὲ τὸν Παῦλον. Καὶ διὰ νὰ ἐξεγείρῃ καλλίον τὸν ζῆλόν του πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ παιδίου, — ἤξευρε βλεῖπετε, πόσον ἦτον ἀφιλοκερδὴς! — τῷ ὑπεσχέθη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα πληρωτέα τὴν ἡμέραν, καὶ ἦν τὰ σχέδια τῆς ἐντίμου Ἐταιρίας θὰ ἐπετύγχανον.

Τί εἶχε γίνῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ μικρὸς Ρογήρος;

Ὁ Παῦλος, ἐκτελὼν τὰς διαταγὰς τοῦ Ρενὼ, τὸν εἶχεν ὀδηγήσῃ μακρὰν πολὺ μακρὰν, εἰς μικρὸν χωρίον ὀρεινὸν καὶ ἀπόσιτον, καὶ ἐκεῖ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ αὐτόν μὲ κάποιαν πρόφασιν καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπανήρχετο ἀμέσως, τὸν ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν τύχην του.

Ὁ Ρογήρος.

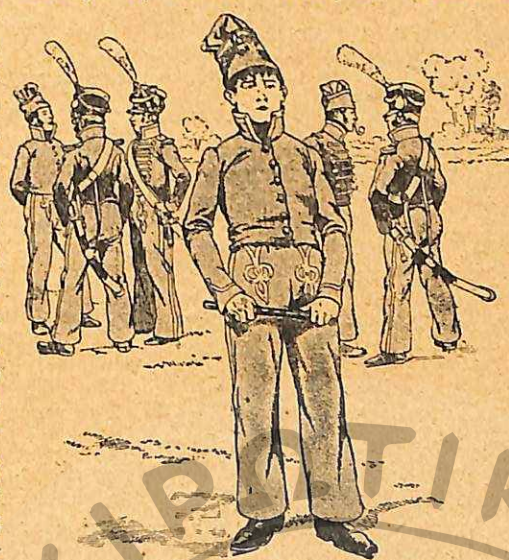
περίμενε εἰς μάτην πολλὴν ὥραν, καὶ ἐπιτέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ μόνος; του. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν το κατάρθωσε, καὶ μετὰ ὀλόκληρον ἡμέραν ἐπιπόνου πορείας, ἐν μέσῳ βουνῶν καὶ χώρας ἀγρίας, ὁ δυστυχὴς Ρογήρος ἐκάθησεν εἰς τὴν ἄκρην ἑνὸς δρόμου, ἄνωθεν μεγάλου κρημνοῦ, ἐξήντηλῆμένος, ἀπελπισμένος, χύνων δάκρυα ἀτελείωτα...

Ἐξάρνα εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν ἐμπρὸς του ὡς φαντάσματα, ἐξεληθόντες ἀπὸ πυκνὸν παραπέτασμα θάμβων...

Ἐφερὸν καὶ οἱ δύο τὴν κομψὴν γαλλικὴν στολὴν τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ: κυανᾷ παντελονίᾳ μὲ γκέτρες μαυρὰς, ἀμπέχονον κυανοὺν μὲ περιλαίμιον κίτρινον, πράσιναν ἐπωμίδα καὶ πελώριον κρόνος, φέρον μακρὸν πρασινοκίτρινον λοφίον.

— Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἓνας.

— Γιὰ πές μας, εἶπεν εὐθὺς ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἔφερε γαλόνια δεκανέως, μήπως

είδες έδω τριγύρω τίποτε παλαιο-
γχοιυερίλιέρο υς(*): Κούταξε καλὰ
νὰ μὴ μας γελάσης, γιατί ἀλλοιότικα...

Καί με κίνημα ἀπειλητικὸν ἐκτρα-
σιώματα, συνεπείρωσε τὴν φράσιν του.
— Κύριε στρατιώτη, ἀπεκρίθη ὁ Ρο-
γῆρος, δὲν εἰμὶ παρὼς νὰ σὰς πληροφο-
ρήσω ἂν καὶ τὸ ἤθελα πολὺ. Δὲν εἰμαι
ἀπὸ ἐδῶ. Εἶμαι κ' ἐγὼ Γάλλος, ὅπως
καὶ σὺ.

— Δὲν βαρύνεσαι! εἶπεν ὁ στρατιώτης.
Καὶ κατεργαρίθῃ θὰ εἶνε τῶν παλαιο-
σποδῶν. Ὁ μικρὸς αὐτὸς θὰ εἶνε κατὰ-
σκοπος, καί.

— Σιωπὴ! διέκοψεν ὁ δεκανεὺς, με-
τὰ τὴν ἐπιβλητικότητά του βαθμοῦ του.
Δὲν εἶνε δυνατόν ἓνα χωριόπουλο ἀπὸ
αὐτὰ τὰ ἄγρια μέρη, νὰ ὁμιλῇ τὴν γλῶσ-
σάν μας με τὴν καθαρότητα. Θὰ τον
παύουμε μαζὶ μας, νὰ ἴδωμε ἂν μας εἶπε
τὴν ἀλήθειαν!

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὅποιοι προη-
γούνητο ὡς ἀνιχνευταὶ ἰσχυροῦ ἀποσπά-
σματος, ἀνήκοντες εἰς τὸ σῶμα τοῦ
στρατηγικοῦ Δυπὼν, ὠδήγησαν τὸν Ρο-
γῆρον πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐμπροσθο-
φυλακῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου, ἀφ' οὗ με εἰλι-
κρίνειαν διηγήθη τὰς θλιβεράς του περι-
πετείας, ἔγινε δεκτὸς με ὅλην τὴν συμ-
πάθειαν τὴν ὀφειλομένην εἰς μικρὸν δυ-
στιχῇ συμπατριώτην.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τον ἐγκαταλείψουν,
ἀλλὰ καὶ δύσκολον νὰ τον ἀναγκάσουν
νακοιουθήσῃ τὸ στράτευμα χωρὶς ἀσχο-
λίαν. Εὐτυχῶς ὁ συνταγματάρχης, ὁ διου-
κὼν τὸ σύνταγμα, εἰς τὸ ὅποιο ἀνῆκον οἱ
σωτῆρες τοῦ ἥρώδους μας, ἔσχε τὴν εὐφυῆ
ιδεάν νὰ τον κατατάξῃ ὡς πλαγιαυλιτήν,
εἰς τοὺς Πεζοναύτας τῆς Αὐτοκρατο-
ρικῆς Φρουρᾶς, τῶν ὁποίων ἀποσπασμα
ἀπετέλει μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ ἐκείνου
σώματος. Ἄν ἦτον μεγαλύτερος, θὰ
τὸν ἔκαμνεν ἱστος τυμpanιστήν ἀλλὰ τὸ
τύμπανον, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς κοπιώ-
δεις πορείας με τὸν καυστικὸν τῆς χώρας
ἥλιον, θὰ ἦτο βαρὺ διὰ τὴν ἡλικίαν του.

Ὁ Ρογῆρος ἠκολούθησεν οὕτω τὸ
στράτευμα τοῦ Δυπὼν, ἔδειξε σπανίαν
αφοβίαν κατὰ τὰς μάχας, αἱ ὁποῖαι συν-
ῆπτον καθημερινῶς διαρκούσης τῆς
ἀτυχοῦς ἐκείνης ἐκστρατείας, καὶ ὅταν
ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ τοῦ Μπαύλεν,
ὅπου ὁ στρατηγὸς Δυπὼν, προσβληθεὶς
ὑπὸ τοῦ ἰσπανοῦ στρατηγικοῦ Καστάνου,
ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ὁ Ρογῆρος
ἐστάλη, ὡς αἰχμάλωτος, μετὰ τινων
ἄλλων πεζοναυτῶν τοῦ συντάγματός του,
εἰς τὰ κάτεργα τοῦ Κάδιξ.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON AAKIAHE

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

(*) Guerilleros, ἰσπανοὶ χωρικοὶ ἐπαναστάται,
ἀποτελοῦντες μέρος τῶν ἐνόπλων σιφῶν. τῶν
καλούμενων guerrillas.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Μεταξὺ τῶν λειψάνων ἐνὸς γεύματος,
τὸ ὁποῖον διάφοροι μικραὶ μητέρες παρέ-
θεσαν εἰς τὰς θυγατέρας τῶν κούκλας,
ἐσώθη καὶ ὁ ἐξῆς ὀφθαλμολόγος (menu):

ΜΕΓΑ ΓΕΥΜΑ Εἰς ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ

Πιάτα ἀπὸ φύλλα Λευκῆς Ἀκακίας
καὶ Φύλλα Τριανταφύλλου.

Ὁ ρεκετικὰ ἀπὸ διάφορα πετρα-
δάκια. Εἰς τὴν μέσην μία Ἀγρία Ἀγ-
κινάρα.

Ἐντράδα, ψάρι.

Διὰ νὰ κατασκευάσετε ὠραίον ψάρι,
λάβετε φύλλον Κυανολεύκου Κρίνου.
Ψητά, ὄρνιθα.

Διὰ νὰ κατασκευάσετε μίαν ὠραίαν
ὄρνιθιν λάβετε ἓνα κομμάτι σπασμένης
γάστρας ἢ μίαν οἰανδήποτε Πέτραν
Σκανδαλὸν (ἐξαιρεῖται ὁ Λίθος τῆς
Ἵπομονῆς, διότι τὰ παιδιὰ εἶνε συνή-
θως ἀνυπόμονα.)

Ἐπιδόρπια.

Γλύκισμα ἀπὸ χῶμα καὶ νερόν, μέσα
εἰς φύλλον Νυμφαίας. Μαζήσατε ἀπὸ
πάνω ἐν Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, διὰ
χρῶμα καὶ ἄρωμα.

Σαλατικά.

Κορφοῦλες Κισσοῦ καὶ Καρποφόρου
Ἀμπέλου με νερόν.

Οἶνοι ἐκλεκτοὶ καὶ ὀπωρικά.
Νερόν καθαρὸν ἀπὸ τὸν Ψάλλοντα
Ρύακα.

Ὀλίγα Φρούτα τῆς Ἐποχῆς, καί...
Καλὴν Ὁρεξίν!

Ὡραιότερα καὶ ὑψηλότερα φιλοδοξία,
δὲ ἓνα υἱὸν ἢ διὰ μίαν θυγατέρα, δὲν
ὑπάρχει, ἀπὸ τὸ νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν
Στήριγμα τῆς Μητρός.

Ὅταν εἰς κάποιον νικητὴν Στρατηγὸν
προσεφέρῃ ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν του μία
Τιμητικὴ Σπάθη, ὁ μετριοφρων ἥρως
εἶπε: «Οὐτὲ τὸ χιλιόστον αὐτῆς δέν μου
ἀνῆκει. Πρέπει νὰ τὴν κόψω εἰς τεμά-
χια καὶ νὰ τὴν διανεμῶ εἰς τοὺς Πι-
στοὺς Στρατιώτας μου».

Ἄν οἱ θηριοδαμασταὶ εἶνε ἄξιοι θαυ-
μασμοῦ, φαντασθῆτε ὁποῖον θαυμασμοῦ
εἶνε ἄξιος ὁ ἐφευρέτης τοῦ Ἀλεξικε-
ρανοῦ, ὁ δαμάσας τὸν Κεραυνόν!

— Ποία εἶνε ἡ κορυφὴ τῆς Κορυφῆς
τοῦ Ὀλύμπου;

— Τὸ Σκήπτρον τοῦ Διός.

Ἵποδεχόμεθα τὸν Ἀγνωστον — λέ-
γει κάποιος συγγραφεὺς, — ἀναλόγως
τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φέρει, ἀλλὰ
τὸν προπέμπομεν ἀναλόγως τοῦ πνεύ-
ματος, τὸ ὁποῖον ἔδειξε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ διδασκαλίας καὶ Ναυτοπούλας,
εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος τῆς Κερκλληνίας,
ἔταν ἥτο μικρά:

— Δεῖξέ μου, Ναυτοπούλα, τὸ Ἴόνιον
Πέλαγος.

— Στὸν χάρτην, κυρία, ἢ ἀπὸ τὸ παράθυρον;
Ἐστὰ ἡ ἐκ τῆς Τρομάρας [Ε]

— Κωστάκη, γιατί τὸ φθινόπωρον λέγεται
ἔτσι;

— Δὲν καταλαβαίνεις; Γιατὶ τότε τὰ ὀπωρικά
εἶνε φθιγνά.

Ἐστὰ ἡ ἐκ τῆς Λαχινναυαρχοῦ Θεμιστοκλέους [Ε]

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπὸς: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξε-
σπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ
τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Δια-
πλάσεως» θαυτηθῇ κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας
καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκα-
δόξιδιον με τὴν ἰδίαν συνδρομήν.

[Ε] Εἰς πάντα ξεσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ
Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τὸς Εὐσημα,
ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖντες συνδρο-
μηταί.

Β' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Παλλικαὶ τῆς Λαζίας (ἐξεσπάθωσε καὶ
ἐνέγραψε 4 συνδρομητάς.) Νίτσα Α. Ἀλεξαν-
δροπούλου (3), Ἰωσήφ Κυριακίδης (2), Μαρία
Ραζῆ (2), Ἰστανδικὸς Κρύσταλλος (1) Μαρία Α.
Καλλινίκου (2), Ἀστὴρ τοῦ Βέγα (1), Ἀντώ-
νιος Γκοῦσκος (4), Διαβολάκι (1), Δημ. Γ.
Καλλιτάς (2), Σύλλογος Σύρου «Πανελλήνιον»
διὰ Δ. Π. Δρίβα (1), δι' Ἀντωνίου Φου-
στάνου (1), Μικρὸς Σύλλογος Χαλκίδος Βώ-
λου δι' Ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου (1), Σύλλογος Πει-
ραιῶς «Ἑλλάς» (1), δι' Ἀγγορολογιστῶν (1),
Πελοπίδας Συρογιάννης (1), Ἀρθούρος Κοῆν (1),
Βιργινία Κλ. Χατζοπούλου (2), Ἀτταβίριον
Ρόδου (1), Γουλιέλμος Τέλλος (1), Μικρὸς Κερ-
κυραϊκὸς Σύλλογος δι' Ἰονίου Πελάγους (1),
Κούλα Σ. Βασιλείου (1), Ἰωάννης Π. Μομ-
φερράτος (1), Μαρία Ε. Πατρικία (1), δὲν Λευ-
κάδι Σύλλογος ἢ «Πρόδοτος» διὰ Δ. Σ. Δίπλα
(1), Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη (1), Μαριώγχα Δ.
Μανσόλα (1), δὲν Ἀθήναις Σύλλογος «Ἑλπίς»
(2), Μαρία Γ. Μπουρατίνου (1), Μπουμπουνι-
σμένο Μυαλό (1), Κωνστ. Ζαχαριάδης (2),
Ἰσμήνη Σ. Σωτηρίου (1), Δημ. Ν. Νικολαΐδης
(2), Λευκωσία τῆς Κύπρου (2), Δημ. Θ. Παϊζῆς (2).

Ἐκ τοῦ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. 103
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » » 53

Ἐν ὅλῳ, νέοι συνδρομηταί: 156

(Ἐπεται τὸ Γ' Δελτίον)

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΣΟΙ μου κάμνον ἐρωτήσεις περὶ Διαπλά-
σεως, Ἀλληγογραφίας, Μ. Μυστικῶν κτλ.
κτλ. παραπέμπονται εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συν-
δρομητοῦ, τὸν δημοσιεύοντα εἰς τὸ προηγού-
μενον φυλλάδιον (σελ. 11—16.) Μόνον εἰς
ἐρωτήσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις
εἰς τὸν Ὁδηγόν, θάπαντῶ χωριστὰ εἰς τὴν ἀλ-
ληγογραφίαν. Αὐτὸ νὰ τὸ ἡξεύρετε ὅλοι.

Διὰ τὴν Προτοχορονίαν: Ἐν τῷ με-
ταξὺ μου ἦλθαν καὶ ἄλλαι πολυτελεῖς κάρται
διὰ τὴν πρωτοχορονίαν, τὰς ὁποίας δὲν ἐπρόφθασα
νὰναφέρω εἰς τὸ προηγούμενον φυλλόν. Μοῦ τα-
ῖς ἔστειλαν: ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων, ἡ Ξενη-
τευμένη Ἑλληνοπούλα, ἡ Σαμιακὴ Σημαία,
ὁ Ἰωάννης Α. Πρόκος, ἡ Νεαρὰ Καλλιτέ-
χνης, τὸ Διαβολάκι, ὁ Θεὸς Γ. Καραγιάν-
νης, ἡ Ἑλένη Ρούφου, ἡ Σοφία καὶ Ἀσπα-
σία Δημητρίου καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παιολό-
γος, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας.

Τὶ πλοῦτος ψευδωνύμων, Πίχ-Νίχ. Αὐτὸ
μοῦ ἤρесе καλλιτέχνης καὶ ἀπὸ τὰ τριάνοντα.
Ροβέρτος Γουίκαρδς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευ-
δώνυμον.

Διαβολάκι, τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου σου
ἐνεκρίθη. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε ὅπως μοῦ τον
συνιστᾷς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς ὁ ἴδιος. Σ'
εὐχαριστῶ θερμότερα διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Διὰ
τὴν ἐρωτήσιν σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν
Ὁδηγόν.

Ὁ Πρόκος, Ἀρθούρος Κοῆν, ὁ ὁποῖος σ' ἐ-
τρέλανε, ὁμῶς περὶ τοῦ πατρός του λέγει
«ὁ Νικίας» καὶ ὅχι «ὁ πατήρ μου» διότι τὸν
τρόπον τούτον συνέθιζον οἱ ἀρχαῖοι. Ἦτο δεῖγ-
μα μεγαλειότητος σεβασμοῦ, καὶ ἐνεῖχε μάλι-
στα καὶ κάποιαν ὑπερηφάνειαν καὶ κάποιαν ἐπι-
σημότητα. Καὶ σήμερον ἀκόμη, υἱοὶ ἔχοντες ἐν-
δόξους πατέρας, οὕτω τὸν ὀνομάζουσι. Ὁ Λέων
Δωδ. π. χ. ὁ υἱὸς τοῦ διασώματος γάλλου συγ-
γραφέως, ὁμῶς περὶ τοῦ πατρός του, σπανιῶ-
τα λέγει ἢ γράφει «ὁ πατήρ μου» προτιμᾷ
νὰ λέγῃ «ὁ Ἀλφόνσος Δωδ».

Ἄννα Ἰωαννίδου, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
γραμματάκι σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς
συχνά. Ἀλλὰ νὰ διαλέγῃς ἄλλο ψευδώνυμον,
διότι με αὐτὸ ποῦ ζητεῖς θὰ γίνῃ μεγάλη σύγ-
χυσις: θάμου γράφουν π. χ. ἡ Πίσσα, καὶ δὲν θὰ
ἡξεύρω ἂν θὰ ἐννοοῦν τὴν γάταν μου ἢ ἐσέ.

Μετὰ βαθύτατης μου λύπης μαθῶν τὸν θά-
νατον τοῦ ἐν Πειραιῇ μικροῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου
φίλου Δημητρίου Βαρονάκη, ὁ ὁποῖος
με τὴν ἀνίτην ἀνεγίνωσκε τὰ φυλλάδια μου
καὶ με τὴν χαρὰν εὗρεκε τὰς Μαγικάς Εἰκόνας
ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς κλινῆς τῆς πολυδύνατου
ἀσθενείας... Ὁ Θεὸς ἄς τον κτατάξῃ με-
ταξὺ τῶν ἀγγέλων του, καὶ ἄς παρηγορήσῃ τὸν
δυστυχῆ του πατέρα, ὁ ὁποῖος μόνον αὐτὸν εἶχε,
καθὼς καὶ ὅλους τοὺς βαρυνεθεῖς συγγενεῖς.

Τοῦχτρα, ἐν πρώτοις σὲ συλλυπούμαι διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου σου. Ἡ συνάντησίς
σου με τὴν Ναυτοπούλαν κατὰ τὸν χαρτοπό-
λεμον τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, χαριτωμένη. Σήμερον
δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας, εἰδμεν θὰ τῆς
ἔλεγα πῶς τὴν ἐγνώρισες καὶ πῶς ἔμαθες καὶ
τόνομά της. Διὰ πληροφορίας δημοσιεύονται δω-
ρεάν, ἀλλ' ὅταν ἔχω τόπον καὶ ὅταν εἶνε ἐν-
διαφέρονται.

Τὰ λέγεις πολὺ ὠραία, Φεγγόβολη Ἀγνούλα
[ΕΕ] Ναί, ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀρχίζει κανεὶς καὶ προ-
χωρεῖ εἰς τὰ μεγάλα. Δι' αὐτὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ
τὴν χαρὰν σου, ποῦ ἔλαβες εἰς τὴν ἀρχὴν Εὐ-
σημον Μνεῖαν, καὶ τὴν ἀγανάκτησίν σου κατ' ἐ-
κείνων, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν τὰ κατώτερα βρα-
βεῖα καὶ θέλουν εὐθὺς ἀμέσως δὲν τὸ πᾶν
ποτέ. Κατενθουσιασμένος καὶ ὁ Ἀναγίας με τὴν
ἐπιστολήν σου τοῦ ἔγραψε.

Ὁ ἐν Λευκάδι Σύλλογος ἢ «Πρόδοτος» — ἐκ

τῶν δραστηριοτέρων Συλλόγων, τῶν πρὸς διά-
δοσιν τῆς Διαπλάσεως ἰδρυθέντων, — πληρο-
ρεῖ τοὺς φίλους μου δι' ἀντιπροσωπίας αὐτοῦ ἐν
Πάτραις εἰς ὁ Γεώργιος Παπαστεργάνου.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφει σή-
μερον ὁ Γίδς τοῦ Πηλίου [Ε]. Πρῶτον τοῦ ἔ-
πεσε τὸ νόμισμα τῆς πῆττας (καὶ τοῦ χρόνου!)
ἔπειτα, πρὶν κόψουν τὴν πῆτταν, ἀπῆγγειλε τὸ
βραβεῖον πέρους ποίημα τοῦ Νικολάου Καρ-
πούρη: τὴν ἄλλην ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων,
ποῦ εἶχε νὰ γενέθλιά του (νὰ τα χιλιάση!) ἐ-
μάχυσεν ὅλα του τὰ ἀδελφία καὶ τὰ ἐξαδέλφια,
καὶ ἐπαῖξαν διάφορα κομμάτια ἀπὸ τὸ «Παιδι-
κὸν Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, καὶ ἀπῆγγει-
λαν τὴν «Κούκλαν» τοῦ κ. Χατζιδάκη. Καὶ
πρὸς ἐπίμνηρον, εἰς τὸ Σχολεῖον ὕστερα ἐπῆρε
ἓνα σωρὸ ἄριστα. Δέν του ἀξίζει λοιπὸν τὸ
εὐσημον;

Ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα,
πολλὰ θὰ δημοσιευθῶν καὶ πολλὰ εὐσημα θὰ
πάρῃς. Ὡς πρὸς τὰ «Ἑλλισποσύμωνα» δὲν
συμφωνῶ οἱ περισσώτεροι φίλοι μου τὰ ἀγαποῦν
καὶ τὰ λύνουν. Εἶνε βέβαια δύσκολα κάποτε, ἀλλ'
ἴσα ἴσα τότε ἀξίζουν. Τὸ «Ἀθρόον Βραδεῖον»
θάρξῃς νὰ λογαριάζεται ἀπὸ τοὺς Διαγωνισμοὺς
τῶν ὁποίων ταποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν
ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1899.

Μανόσσης Βιδάκη, νέε μου φίλε, λαμπρὰ σ'
ἐσυμβούλευσεν ὁ Ναυαρχος τῆς Βαρέλλας.
Περιμένω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ
μου γράψῃς συχνά. — Καὶ σὺ Ἰωάννη Μαυρο-
μάτη, με κατενθουσιασέες με τὴν πρώτην σου
ἐπιστολήν, καὶ εἶμαι καταχαρούμενη ποῦ ἀπέ-
κτησα τόσῳ ἐνθουσιῶδῃ φίλον.

Χαρᾶς εὐαγγέλια! Καὶ ἄλλος Σύλλογος πρὸς
διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.
Ὀνομάζεται «Ἑλπίς» καὶ ἀποτελεῖται ὅλῳ
ἀπὸ ἐνθουσιῶδους φίλων μου καὶ πολὺ ἐνεργητι-
κός. Πρόεδρος ἡ Σαβερία Καλλοπούλου,
τμήμας ἡ Α. Σ. Θεοδορίδου, γραμματεὺς ἡ
Ἀλεξάνδρα Πανογιαννοπούλου, καὶ μέλη αἱ
Ἄννα Κωνσταντοπούλου, Μ. Ἡλιάδου, Ε.
Ἀέλη, Π. Σακελλαρίου, Ε. Δαμάσκου καὶ
Εἰρήνη Κισσέ (τὰ γυναικεία ψευδώνυμα, ση-
μειώσατε). Ἐλαβὰ καὶ τὸν Κανονισμὸν τοῦ
Συλλόγου τυπωμένον καὶ ὠραϊότατον. Εὐχαρι-
στῶ ὅλας θερμῶς καὶ εὐχομαι πᾶσαν πρόσδοκον
κπὶ ἐπιτυχίαν.

Ἀδελφοὶ πληροφοροῖαι. Παραλεί-
πονται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἐλλείψει χώρου
ὥστε ὅσοι μοῦ ἔστειλαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο
ἄς τὰς ἐπαναλάβω.

Ἐπίσης καὶ αἱ προτάσεις περὶ Μ. Μυστικῶν
τῆς ἡμερηνῆς Ἀλληγογραφίας, ἀναβάλλονται
διὰ τὸ προσεχές. Αὐταὶ ποῦ θέλετε σήμερον
εἶνε περίσσευμα ἀπὸ τὴν Ἀλληγογραφίαν τῆς
παρελθούσης ἐβδομάδος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν
μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους
μου φίλους: «Ἀρθος τοῦ Παρνασσῶ» (Ε. Α.)
σοῦ ἐξέλεξα, βλῆπαι, ἐκ τῶν προτιμωμένων)
Ἀφρικανδὸν (Β. Ρ. Κ.) Ὀρμητικὸν Χεί-
μαρρον (Η. Χ.) Βερχυλετῆρι (Κ. Π.) σὲ
παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν. Ἡρώδια Ἀνδρο-
νίκη (Μ. Γ. ἐξέλεξα τὸ «προτιμωτέρον») Στρα-
τηγὸν Ρίο-δὲλ-Κοντερέζ (Κ. Κ.) Γαλλικὴν
Σημαίαν (Κ. Ν. αὐτὸ, διότι τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν
ἐλεύθερα.) Ζουρλαμαθῶν (χωρὶς ἀρχαία διὰ
τὸν φθόν τῶν κυνηγῶν) πόρα πολὺ μοῦ ἤρесе
ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ σου ἔγραψα ἐν
εὐσημον [Ε]. Δαγοβέρτην (Μ. Κ. διὰ τοὺς
πικροὺς λόγους νὰ σε συγχωρήσω; δὲν ἤκουσα
ποτέ τοιούτου.) Ἀττικὴν Μοῦσαν (Β. Ι.) Τα-
μερλάνον (Α. Κ.) Βασιλέα τῶν Ναυτῶν (Α.
Δ.) Ἀνοικτὴν Καρδίαν (Α. Π.) Μικρὰν
Δασποινίδα (Ε. Β.) Γαλάσιαν (Α. Σ.)
Πτολεμαῖδα (Ε. Ε.) Βασιλέα τῆς Σπάρτης

(Α. Σ.) Γλαβρον (Α. Π.) Θαλασσινὸν Ζω-
γράφον (Ι. Σ.) Ἀριστέα τῶν Ἰστών (Ι. Β.)
Ζωηρὰν Φλόγα (Α. Κ.) Μελησιγενῆ (Ν. Χ.)
ἔχει καλῶς: τὸν Ἀπρίλιον.) Ἀπρόσεκτον Μι-
κρὸν (Ε. Ν.) καὶ Καρίαν (Α. Κ. εὐχαριστῶ.)

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰν.

ταλλάξουν: Ἡ Ἰρις με τὴν Μοῦσαν τῆς
Ἀστρονομίας, Ἰπποκρήνη Μαρτζουράν, Γλυ-
κεῖαν Ἑλπίδα καὶ Ἀστρο Λαγου-
δάκι — ὁ Ἀπόστολος Μαχαιρᾶς με τὸ
Πρόσεχε Καλὰ, Δημ. Δίπλαρ καὶ Διο-
νύσιον Καβαδία — ἡ Κίρη τοῦ Ζαλόγγου με
τὸ Δαίμονάκι, Κάστε Βρόστος, Χειμωνιάτικη
Διακάδα καὶ Γίδς τοῦ Πηλίου — ἡ Θαλασ-
σοπούλα με τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Ἰωνικὴν
Ἀκτὴν — τὸ Σκήπτρον τοῦ Διὸς με τὴν Ναυ-
τοπούλαν — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα με τὴν
Ἀφελῆ Καρδίαν, Μιράνταρ καὶ Μοῦσαν τῆς
Ἀστρονομίας — τὸ Μὴ με Σκοτίζῃς με τὴν
Ἰωάνναν Γρεῦ, Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Χει-
μωνιάτικη — ἡ Ἰωάννα Γρεῦ με τὴν Μελαγ-
χροῖν Ἑλληνίδα, Μαρίαν Ἀνδριόσκη,
Βίγλαρ καὶ Ἀρχιστράτηγον Μιλιτιάδην — ἡ
Τετραπέρατη με τὴν Ἰριδα — ὁ Ζεβὼν με τὸν
Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν,
Πέτρον Σκνλτίαν καὶ Ἀρχιζιάνιον — ἡ
Κορινθιακὴ Σταφίς με τὴν Ἄλκην τοῦ Κη-
φισσοῦ — ὁ Καρβουνιάρης με τὸν Νίκον Κατε-
ρινόπουλον — ὁ Ἀργ

τῆς Ἐρήμου (βεβαίως εἴτε Ἀἰώπων· Ἀσωπὸς· εἴτε Διών· Δών ἡ λύσις εἶνε ὁρή καὶ σύμφωνος· συγγραφεῖς καὶ οἱ δύο, ποταμοὶ καὶ οἱ δύο.) Φιλόμουσον (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ μ' ἔρω-ῃς, ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃ.) Δίκατερίνην Π. Κριαρῶ, Θάλλουσαν Μυρσίνη (σοῦ ἔστειλα διὰ τῆς ἐξήχης· πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα ὁμῶς νὰ μου ἔγραψες συχνότερα.) Φαρόμυλλον (τώρα πλέον θὰ τα εἶδες ὅλα καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃς πῶς σου ἐφάνησαν.) Μικρὸν Κατεργάρην, Κρατισκίλειαν (τὰ καλὰ κόποις κτώνται· καὶ διὰ τοὺς κόπους σου σὲ ὑπερὺν χαρίζω.) Ἀγγρῶν Ἀγχιράρον, Ἐμεράλδαν (ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι ἡ αὖτις· θὰ κατορθωθῇ καὶ πρὸ τῶν μέσων τοῦ ἔτους.) Μιχαὴλ Γρηγορίαν (τὸ τετράδιον τοῦ ἐκ Μυτιλήνης ὁμω-νύμου σου, ἔσταλῃ τὴν 27 Δεκεμβρίου· τὸ ἔλα-βες.) Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (καλὰ τὸ λές· μόνον αὐτὰ κοιμισμένα παιδιὰ δὲν γίνονται συνδρομηταί, ἀλλὰ νὰ ἤξευρες καὶ πόσα ἐξυπνα εὗρίσκε-κανεῖς, ποῦ δὲν ἔμαθαν ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει ἡ Διὰ τοῦτο ἀνάγκη ξεσπαθώματος.) Σέλευκον τὸν Κερωνῶν, Ἰωάννην Δ. Στασινοῦ, Ὁραλὶαν Κέρκυραν (βεβαίως, ὁ ἀδελφός σου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λαμβάνῃ χωριστὸν φύλλον, ἀφ' οὗ τὴν μένημαί σου, καὶ δύναται νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ.) Γλυκύλαλον Ἀηδόνα (ἐλήφθησαν.) Πεινασμένον Δύκον (τί λέγει ὁ Κανονισμός;... ἔπειτα ἔχομεν ἄλ-λον Ἐλπίδοφόρον) Δ Γρεκούσην (δὲν τὸ πι-στεύω αὐτὸ πού μου γράφεις· θὰ ἔχῃ λάθος· στετὶ ἐμὲ ἐν 10 λεπτοῖς γραμματόσημον διὰ τὸ τετράδιόν σου.) Σοφὴν Πιττακὸν (σοῦ ἔστειλα τὸ θραβεῖόν.) Χειμωνιάτικην Διακάδα (καλῶς τὰ δέχθηκες· χαίρω πολὺ πού ἐγνωρίσθης με-τὸν Μικρὸν Πιττακόν· ἀλήθεια, εἶνε πολὺ καλὸ παιδάκι.) Ζενητευμένην Ἑλληνοπούλαν (ἤρρησε πολὺ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιστολή σου καὶ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς, διότι ὅσα μου γράφεις εἶνε πλέον καλαῖ· Βαρδαλα-μπούμπαν) ([Ε] διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Διμωδῶν Αἰνιγμάτων πού μου ἔστειλες.) Γ. Γ. Κοντόν, Μυλέρδον, Παρτσούκλι, Γ. Κωστάλαν, Ἀταβήριον Ρόδον (εὐχαριστῶ πολὺ) Κόδρον (μὴν συλλογὴν ὁμοεισώτων Πν. Ἀσκήσεων! καὶ τί ἄλλο πρωτοχρονιάτικον ἤθελα; εἶχα στελεχὴ ἤδη πρὸς τὸν Δούσιον, ἀλλὰ ἔστειλα καὶ το-δεύτερον.) Βιργινίαν Χατζοπούλου, Ἀγρυπτον Ἀράκοντα (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ.) Π. Καλλοῦδην (αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν· γράψε μου συχνὰ τώρα πού ἔγινες καλὰ.) Ζοφερὸν Μεσάϊον (σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀνανίας.) Ἰσπότην Μανιζου-ράραν, Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν, Ναϊάδα, Δη-μήτριον Παϊζην, Μὴ μου Ἄπτου, Πηγε-λόπην Βογοπούλου, Μαρίαν Γ. Μπουρατίου (ποῦ ἔχρησε νὰ ξεσπαθώσῃ ἂν καὶ μὴ εἰς ἐξαιεῖς) Δαιμονάκι, Παιδὶ τοῦ Δασκ., Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας, Φιλάνδον, Ἐλένην Γ. Σαρρή (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ λυποῦμαι πολὺ πού ἤρρησα τόσον· ἡ μοῦ διέφυγε, ἡ δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μου ἐση-μεῖωνες τὸ τόμον θέλεις.) Χρυσάετον (ἔστειλα.) Ἐριφίλην Π. Φουστάνου (τί ἔγινε τὸ ψευ-δώνυμόν σου;) Καρδερίαν, Φιλέρημον Ἰον Ἑλληνικήν Ναυαρχίδα (τί κρίμα πού δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφάνειαν εἰς τὴν ἐ-ρωτησίαν σου ἀπαντῶναι.) Πλατεῖαν Τίφινδον Ἀλωνίαν (δὲν εἶνε ἀνάγκη τοιαύτης πληρο-φάνειας.) Δαίδαλον (δι' αὐτὸ λυπεῖται; καὶ δὲν στέλλεις ὅλο;) Δ. Παπαφυσμάδην (σ' εὐ-χαριστῶ πολὺ πολὺ δι' ὅσα μου γράφεις.) Γεν-ναίαν Ἑλληνίδα (αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε· πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ ἐντελὴς καλὰ καὶ δὲν θάρρωςτῃς πλέον.) Ζαπτιδά (βεβαίως· ὅσον μεγαλύνει κανεῖς, μετὰ τὸν περισσύτερον ζῆλον πρέπει νὰ ἐργάζεται.) Ἑλληνοπούλαν, Τρε-χάρυτον Πούλου, Μακρολέξαν, Φιρ-Μοῦ Ἀἷ, Σκαριδάκι, Ἐλίαν Γέννηκεν (τὸ βι-βλίον πού ἔζηεις δὲν τὸ ἔχω, οὐτε θὰ ἐπιθυ-μοῦσα νὰ τὸ ἀναγνώσῃς τώρα.) Τέττιγα τῆς

Ἀγαίας, Μεσολογγιτάκι, Δ. Στρατηγό-πουλον, Σαμιακὴν Σημαίαν ([Ε] διὰ τὴν ὁμοεισώτην ἐπιστολήν σου καὶ μάλιστα διὰ τὴν φράσιν «ἡμεῖς οἱ συνδρομηταὶ σου εὐόχηκαμεν τὸν Παράδεισον μαζὶ σου» εἰμσθε τὰ πλέον εὐ-τυχισμένα ἑλληνοπούλα!) Ροβινσῶνα Κροῦ-σον (σοῦ ἔστειλα φύλλα 51-54 καὶ τὸ 4ον τοῦ «Πρόαντος» καλὰ τυπωμένον· τώρα ἐδορυώθη· εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς γονεῖς σου διὰ τὰς κάρτας των) Φθινοπωρινὴν Νύκτα (ὅπως θέλῃς· δύνασαι νὰ διαθέτῃς τὸ ὑπόλοιπον.) Κυματί-ζουσαν Θάλασσαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

Ο ἡμέτερος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φουκίλλου, ὡς ἕκαστος· περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

29. Δεξιγρίφος.

Κάτι τι πολὺ γλυκὺ δύο γράμματα θὰ ζώσουν Κ' ἓνα ἄνθος ἐκλεχτὸν σπάνιον θὰ φανερῶσιν.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ τῆς Ἐρήμου

30. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ πενταγράμμου τὰ δεσμὰ δύο φθόγγοι πα-ρίτουν, Καὶ πίπτουν μέσ' ἐπὶ θάλασσα, κ' ἐκεῖ πιά [σταματοῦν.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντίφρου τοῦ Βέγα [ΕΕ]

31. Στοιχειόγριφος.

Πέρνει Π' ἢ ὅδα λέξεις. Καὶ τὸ Ἀίμβδα τῆς ἀρίνει... Κ' ἀπὸ ἐν ὄρος· ἐπὶ τὴν Ἀσία Ἰερὸ νησί θὰ γίνῃ.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

32. Αἰνίγμα.

Μ κρὰ γωνία πλὴν ἐνδοξος τῆς ὑδρογείου σφαίρας, Εἴμ' ἐνταυτῷ καὶ τρομερὸν τῶν πάλαι μύθων τέρας.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδίου

33. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

- 1.—Τῶν ἀρχαίων ἑορτῇ.
- 2.—Πόλις εἴμ' ἐλληνική.
- 3.—Λίμνη τις πολὺ γνωστή.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κόδρου

34. Φαροκόκκαλον.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γράμμα-των, οὕτως ὥστε νάναγινωσκῇται κατὰ σειρὰν. Σορός, ζῶον, δένδρον, νῆσος, Πέρσης στρατη-γός, ἀντωνυμία, ἐντομον, ποταμός, θεότης, ἥρως. (Ἐκάστη λέξις θὰ ἔχῃ πέντε γράμματα, καὶ θάρχιζῃ ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμὰς πρὸς ἀλλήλας.)

Εἰστέλλῃ ὑπὸ Γεωργίου Α. Λαπαράτου

35. Ἀπορία.

Ἡ μήτηρ ἔδωκε δύο τεμάχια τυροῦ εἰς τὸν Κώσταν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ὁ δὲ Κώστας, μολοντί φοβερὰ λαίμαργος, ὁμῶς ἐπροτίμησε τὸ μικρότερον τεμάχιον. Πῶς καὶ διὰ τοῦτο;

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλάνθου [Ε]

36—37. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Ὁ ἱερὸς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Πάπας.
- 2.—Ὁ παπῆς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Φάληξ.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κόδρου [ΕΕ]

38. Ἀπροδδόκητον.

Ἄν κ' ἐμπρός σου τώρα μ' ἔχῃς, Νὰ μὴ μ' εὖρης δυνατό· Μὰ θὰ πῆς ὅταν μὲ λύσης: «Ἀπροδδόκητο κί' αὐτὸ!»

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Νεοῦργου τῆς Βαρέλλας [Ε]

39. Ἀκροδοιχίς ἐξ ἀντιθέτων.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων τὸνομα μεγάλου ποιητοῦ:

Πολιτισμός, ταπεινός, προθυμία, δυσειδής, ἥττα.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλάνθου

40. Ἑλληνοδοιχίον.

Η-α-α-η-ε-υ-α-ε-α.

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστοῦ [Ε]

41. Γριφός.

Κ

1/2

Εἰστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Αἰρστάτου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7. καὶ 14 Ἰουλίου 1898

687. Γαλλία (γαλλῇ, α).—688. Κόπος, κῆ-πος.—689. Ἀνδρός, νάρδος.—690. Τὸ γράμ-μα Χ.

691. Ρ Α Μ Ω Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Α Ν Η Σ μ η χ ι ω φ η ρ ω ε η ς

692. Κ Ο Ρ Α Ξ Ο Φ Ι Σ Ρ Ι Σ Δ Σ Ξ

693. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τρία, σχη-ματίζονται αἱ λέξεις: τρίαίνα, πατριάζω, πλύντρια, μετρία.

697—701. 1. Αἱ Καλάμαι (καλὰ 'μαι 1) 2. Ἡ Θεσσαλονίκη (ὅς ἐστι ἄλλο νοῦκι) 3. Τὸ ρῆμα εὐκαίρῳ (F καὶ P). 4. Ἡ ἐξοχή (ἔξω X). 5. Ἰαίνα (Y ἔνα). 702—703. 1. Ἡ λέξις ρη-τὴρ (=ρήτωρ). 2. Τὸ νερόν. 704. ΘΕΙΑ, ΑΙΑΣ (1, ΘΑσος. 2, ΕΙς. 3, ΙΑνερα. 4, Α Σκληπιδός). 705. Ὁ ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας —706. Κάλ-λιον ἢ πρόνοια ἢ ἡ μεταμέλεια. —707. Ἐνδύω.

708. Ταραχὴ (τά, ράχη). 709. Λάκκος (λά, Κός). 710. Ἴον, ὦν. 711. Κρόνος, κρῖνος. 712. Γερός, γέρος. 713. Τὸ κάστανον.

714. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 715. Σ Α Θ Λ Κ Α Λ Α Μ Ο Σ Θ Β Ω Α Λ Ι Η Δ Μ Κ Τ Ν Υ Α Ρ Χ Ι Μ Η Δ Η Σ Α Υ Ρ Η Ι Α Κ Η Σ Ι Ρ Ο Δ Π Σ Τ Ν Ε Ι Ο Σ Α

716. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιταίνονται. 717—719. 1. Ἀμασις. 2. Ἀγίς. 3. Καῖσαρ. 720. Τὸ δεύτερον ἡμίσιον του, ὅτε μένει κορ, δηλαδὴ Κός.—721. Πῶς κεφαλὴ γυάλινον· ἄς μὴ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦτο —722—726. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ποταμοῦ Δών, σχη-ματίζονται αἱ λέξεις: Σιδών, ἀπὸν, κύδων, χε-λιδών, ἔδων.—727. ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ (1, αΣπεί. 2, πΕυκη. 3, ΟΔησός. 4, ΕΒδομάς. 5, κΑστωρ. 6, σΕλήνη. 7, ΕΣτία).—728. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἶνε περιοδικὸν ἱκανὸν νὰ ὁρεθίσῃ καὶ μεγάλον καὶ μικρόν.—729. Σημεῖον στίξεως εἶνε ἡ παρένθεσις.